

AZ ÜGYVÉD VÁLASZOL

Dr. Juhász György Tibor

Baráti pénzkölcsönzés – garanciák nélkül

Tisztelt Ügyvéd Úr!

Tavaly nyáron a Balatonon nyaraltam, ahol összefutottam egy régi iskolatársammal, aki elmondta, hogy pillanatnyi pénzzavarba került, mivel elvesztette a bankkártyáját. 70.000.- Ft-ot adtam neki kölcsön. Ő ragaszkodott hozzá, hogy a kölcsönről papírt készítsünk, amit két tanú is aláírt. A szerződésben vállalta, hogy augusztus végéig visszaadja a pénzt, még a bankszámlaszámomat is megadtam neki. Szeptember végéig vártam, mondanom sem kell, hogy egy fillért sem kaptam. Ezután a szerződésben szereplő címre írtam neki egy tértivevényes levelet, amit átvett, de válasza nem méltatott. Az én türelmem is véges, ezért úgy döntöttem bírósághoz fordulok. Azt a tájékoztatást kaptam, hogy az ő lakóhelyén lévő bíróságnál kell a pert megindítani. Ez nagyon kényelmetlen lenne számomra, mivel ő a Dunántúlon lakik, tőlünk több mint 300 kilométerre. Ha ott folyik az eljárás, többre fog kerülni az útiköltségem, mint az egész tartozás. Mit teyek, hogyan lehetne itt, Szegeden beperelni?

Tisztelt Olvasó!

Konkrét kérdésre sajnos rövid a válasz: schogy. Egy perre általánosan az a bíróság illetékes, ahol az alperes lakik. A polgári eljárásjog számtalan speciális illetékességi okot ismer, azonban esetében egyik sem valósul meg. Ismét Mohamednek kell utazgatnia.

Engedje meg, hogy követelése eredményes érvényesítése érdekében néhány fel nem tett kérdésre is válaszoljak. Kettőszázezer forint alatti pénzköveteléseket első körben csak fizetési meghagyás útján lehet érvényesíteni. Ez egy egyszerűsített eljárás, ami azt jelenti, hogy kérelme alapján a bíróság egy nyomtatványt küld az adósnak, amiben szerepel az ön követelése. Ha az adós nem reagál, vagy a fizetési meghagyásban írt követelést elismeri, akkor az ügy jogerősen lezárul, és várhatja az önkéntes teljesítést vagy mehet a végrehajtóhoz. Ha az adós a követelést vitatja, akkor az ügy perré alakul és részletes bizonyítást vesznek fel.

A pernyertes fél az eljárással kapcsolatosan felmerült költségeit is követelheti a pervezetéstől. Ilyen perköltségeknek minősül az előzetesen lerótt illeték, az ügyvédi munkadíj és minden egyéb, például esetében az útiköltség is. A bíróság az igazolt és nem eltűzött perköltséget megítéli.

Kölcsön visszafizetése iránt indított perekben az alperesek rendszerint nem azzal szoktak védekezni, hogy nem vették át a pénzt, hanem azzal, hogy már megadták. Erre néha elegendő két „elfogulatlan” tanú vallomá-

sa. Ennek kiküszöbölésére érdemes a szerződésben rögzíteni, hogy a tartozást banki átutalással vagy írásbeli átvételi elismervény ellenében kell megfizetni.

Eredeti kérdéséhez visszatérve, az eljárásjog ismeri az „alávetés” jogintézményét, ami azt jelenti, hogy a felek a szerződésből adódó jogvitáik esetére kikötik valamelyik bíróság illetékességét. Ezt a gyakorlatban célszerű magában a szerződésben rögzíteni. Alávetés esetén csak a kikötött bíróság előtt lehet pert indítani.

Ha már kénytelen egy távoli városban pereskedni, akkor sem kötelező önnek személyesen megjelenni, hanem meghatalmazottal – például egy helyi ügyvéddel – is képviseltetheti magát, vagy egyszerűbb esetekben elegendő írásban kommunikálni a bírósággal. Nagyon fontos, hogy ez utóbbi esetben kérnie kell a tárgyalás esetleges távollétében történő megtartását. Mindezek ellenére az eljáró bíró szükségének tarthatja, hogy saját szavaival is elmondja történetét, és válaszoljon a kérdésekre, ekkor személyes megjelenési kötelezettséggel idézi önt a tárgyalásra, aminek javasolom, tegyen eleget.

Már többször leírtam, de most is fontosnak tartom leszögezni, csak olyan személy ellen érdemes pereskedni, akin a megítélt összeget be is lehet hajtani. Ha régi iskolatársának nincs vagyona, sem jövedelme, akkor csak további fölösleges költségekbe veri magát. Ez esetben legfeljebb csak a következő osztálytalálkózón vehet elégtételt. Természetesen kizárólag verbális eszközökre gondolok.

Kié a felelősség? – Műhibák szerte az országban

Döbbszent és szomorúan hallottam a média híradásait a közelmúlt ún. műhibaeseteiről. Ez év januárjában a Dunaújvárosi Kórházban egy kilencéves kislány halt meg mandulaműtétje után. Februárban Orosházán született multiplex fejlődési rendellenességgel egy kislány. Szintén ez év márciusában Szigetváron egy műtét utáni utóvérzésben halt meg egy kisfiú. Nemrég egy 28 éves nő hunyt el Kecskeméten műtét során visszahagyott törülőkendő miatt. Ugyanebben a kórházban néhány napja egy négyéves gyermeket vesztettek el mandulaműtétet követően.

Már a felsorolás is sokkoló! Mi történik a magyar egészségügyben? A nemzetközi szinten is kiválóan minősített magyar orvosok felejtették el gyógyítani? A nővérek lettek hirtelen felelőtlenné, felejtették el a szakmát? A kórházak jól képzett igazgatói mostantól nem törődnek a munkaszervezéssel?

Nem erről van szó! Az igazságot valahol teljesen máshol kell keresni! Évek, évtizedek óta csak beszélünk a magyar egészségügy reformjának szükségességéről, de nem történik szinte semmi. Eddig az egészségügyben dolgozó szakmaszeretete tartotta fenn rogadozó egészségügyünket. Mára ez a kitartás gyengül, látszik: az orvosok és az apo-

A túlterhelt orvosoknak gyakran emberfeletti munkát kell végezniük a műtőben

Képünk illusztráció

lók teljesen kiábrándultak, alacsony bérekért végzik nagy felelősséggel járó munkájukat. Sokan közülük külföldre távoztak a jobb munkakörülmények és megélhetés, magasabb erkölcsi megbecsülés miatt. Az egyenlőre itthon maradt fiatal- és középkorú orvosok közül is sokan

tervezik a külföldi munkavállalást. Akik pedig bennünket elátnak egyre kevesebben vannak, egyre fáradtabbak, kimerültebbek. Bár az előbb említett szomorú esetekben az éppen akkor szolgálatot teljesítő orvosnak vállalni kell a felelősséget a

munkájáért, de nem szabad megelégednünk arról, hogy ha jelentős változások nem lesznek a magyar betegellátásban, úgy bármelyikünk vagy hozzátartozóink is kerülhetnek hasonló tragikus helyzetbe. És a felelősség nem csak az orvosoké.

DR. TAKÁTS ISTVÁN, SZEGED

Hétmérföldes csizmában – mesevetélkedő

A „Hétmérföldes csizmában a klasszikusok nyomában” országos mesevetélkedő Csongrád megyei döntőjét Hódmezővásárhelyen rendezték meg.

Eredmények:

1. hely: Mesemanók (Hódmezővásárhely) József A. Ált. Isk. 4. a [Mészáros Ákos, Molnár Krisztián, Szűcs Bendegúz, Vékony Dániel]. Felkészítő tanár: Pintérné Elekes Edit.
2. hely: Csizmás Kandúr (Fábiánsebestyén) Ált. Isk. 4. oszt. (Varga Anikó, Faragó Dániel, Juhász Csaba, Bányai Réka). F. t.: Szalainé Balog Ágota.
3. hely: Sünik (Szeged) Béke Utcai Ált. Isk. 4. a (Farkas Viola, Dóka Laura, Kálmán Melitta, Apró Fanni) F. t.: Farkasné Tóth Mariann.
4. Mesetündérek (Hódmezővásárhely) József A. Ált. Isk. 4. a
5. Kobaktörők (Szentés) Petőfi S. Ált. Isk. 4. a,
- Pipacsok (Maroslele) ÁMK Ált. Isk. 4. b,
- Fekete Kobra (Hódmezővásárhely) Németh L. Gimnázium és Ált. Isk. 3. b
6. Szilaj (Mórahalom) Móra F. Ált. Isk. 4. oszt.
7. Süsü (Hódmezővásárhely) Szt. István Ált. Isk. és Halmay Zoltán Sportiskola 4. c
8. Gézengúzok (Ópusztaszer) Általános Iskola 3. oszt.

Idén 70 éves az Éneklő Ifjúság

Kedves régi kórustagok, énekelni szerető Ifjúság! Akik szeretünk gyerekként énekelni, mindannyiunk emlékeiben felsejlenek a százak, néha ezek szája felcsendülő közös énekek: himnuszok, gyönyörű magyar népdalok, kánonok, madrigálok, Forr a világ...ok!

Kultúrházak, tornatermek olajos padlóján szorongva vártuk az eredményhirdetéseket egy-egy Éneklő Ifjúság hangverseny végén. Fontos volt az egész évi munkáért kapott oklevél, s milyen büszkék voltunk, ha az „arany”-ra sikerült. Igazából szégyen volt, hogy nem szerepelt ezeken a hangversenyeken.

A Bárdos tanár úr, Kertész Gyula és Kerényi György által indított mozgalom 70 évesre öregedett. Megkopott, megfakult. Olyan, mint egy öreg iskola, amire nincs pénz, hogy felújítsák. A lelkesedés pedig manapság már nem elég. Igaz, szám szerint tizedrésze csökken az iskolai kórusok száma is, nincs rá óra, tanár, energia. Már nem fontosak. Pedig: még mindig vannak Himnuszok, szép magyar népdalok, Forr a világ-ok...! És milyen jó lenne együtt énekelni!

A kórusfellépések emléke a résztvevők számára feledhetetlen

A 70 éves Éneklő Ifjúság jubileuma alkalmából közös éneklésre hívunk minden régi énekkari tagot, aki még őrzi szívében a dal-lamokat, s ezen a délutánon újra próbálja velünk énekelni azokat. Kérünk benneteket, hogy keres-

setek olyan szülőket, barátokat, akik a Tisza Szállóban április 29-én délután 16 órakor kezdődő galahangverseny végén velünk együtt énekelne. Ha csak minden iskola énektanára és két régi iskolai kórustag eljönne, annyi-

an lehetnénk ezen az ünnepen, mint egy igazi kórus.

Viva la musica! Éljen a muzsika! Várunk. Ünnepelj velünk! A Városi Kórus egyesület nevében:

BARICZ ZSOLTNÉ, SZEGED

A szelektív emlékezés

Nem tudom, mások is tapasztalják-e, hogy hazánkban egy újfajta betegség van terjedőben, amely nem vírus vagy más kórokozó útján terjed, hanem vélt vagy valós osztályhelyzetből kiindulva az agyba fészkel be magát! Ez az igen súlyosnak tűnő betegség nem más, mint a szelektív emlékezés és gondolkodás. Az ilyen fajta gondolkodásra jellemző, hogy akit hatalmába kerít ez a kór, mindig csak a felére emlékszik a történeteknek. Így aztán a „beteg” hazánk történelmi eseményeiből is – legyen az távoli vagy közeli – csak arra emlékszik, politikusi minőségében azokat hangsúlyozza és igyekszik a közvéleménybe sulykolni, amelyeket szűkös párt- és osztályhelyzetéből kiindulva hasznosnak tart. Nem törődve azzal, hogy akarva, akaratlan megsérti a történelmi hűséget! Azt tapasztalom, hogy a szóban forgó betegség, mindenek előtt a polgári, kispolgári nyosozlyából kikelt, sterilnek hitt – mindenhez kíváloán értő politizáló – ifjak köréből indult, még a rendszerváltoztatás kezdetén és ma már ott tartunk, hogy ez az értelmiségi elitnek mondott csoportosulás megszította társadalmunk nagy részét. Ezzel már-már elviselhetetlen közéleti zűrzavaros hangulatot teremtett. A tudatosan elferdített, állandósult politikai megnyilvánulás azt eredményezi, hogy egyesek már beszédükben igaz és jó magyarokról és nem igaz magyarokról szónokolnak. Gondolhatjuk, hogy megfogalmazásuk szerint kik számítanak igaz magyarnak és kik nem! Meglátásom szerint, mi, akik e hazában élünk, mindannyian magyarok vagyunk, ezen díszes jelző nélkül is! Ebből kiindulva kötelességünk a mindenkor kormány országunk érdekeit szolgáló terveinek támogatása.

Ugyanez a véleményem a kialakult és elfogadott állami és történelmi sorsfordító ünnepekről is. Mert ezek nem jobb és baloldali pártdekeke szerint alakultak ki. Ezért tartom megosztónak, gyűlölet keltőnek azokat a megnyilvánulásokat, amelyek napjainkban is történtek, nem kímélve a kormányfőt és a házelnök asszonyt sem! Terhelje az

ilyen fajta megnyilvánulás azoknak a politikusoknak és vezetőknek a lelkiismeretét, akik eltűrik, beszédeikkel előidéznek, magatartásukkal hozzájárulnak az állampolgárok egymás közötti gyűlölködésének továbbéléséhez. Javítva az emlékezés mérlegén, néhány elhallgatott, minket magyarokat közvetlenül érintő történelmi eseményről röviden, nem túl messze nyúlva emlékeinkbe. Trianon. Hazánk területének és lakosainak nem kis része örökre elveszett, az akkori kormány tehetetlensége és a nagyhatalmak tevékeny közreműködése miatt. Horthy korszak 25 éve: hazánkat akkor úri Magyarországnak és a hárommillió koldus országának nevezték. Joggal! A II. világháború során egy hadseregünk több százezer fővel maradt a Don-kanyarnál a rövidlító politikai és katonai vezetők miatt. A köztünk élő magyar zsidó emberek kiirtásában az akkori vezetők hallgatolagos vagy tevételes közreműködése elvülhetetlen bűn! Sajnos ma már ismét vannak köztünk olyanok, akik kétségbe vonják e történelmi tény, és azt, hogy a még akkor élőket a szovjet katonák mentették meg a biztos haláltól. Ezek a kétkedők kérdezenek meg csak egyet a még élők-ből, és megtudják azt, amit amúgy is tudniuk kellene! Ténykérdés – akármilyen savanyú a szülő egyeseknek –: hazánkból szovjet katonák úzték ki a német fasisztákat. Más kérdés, hogy ugyanannak a hadseregnek a katonái hosszú évtizedekig hazánkban „vendégeskedtek”. Oka az, hogy szerencsétlenségünkre a Kelet-Nyugat ütközőzóna hazánk területére esett.

Még hosszan lehetne idézni a múlt történéseit, de gondolom, a felhozott példák némileg ellensúlyozzák mai közéletünk féloldalságát. Remélem, politikusaink előbb-utóbb belátják, hogy csak a hatalomra való törekvésük sehova sem vezet. Politikájukon változtatni kell és egy hozzájárulni a magyarokhoz illő, az összefogáson alapuló országépítő politikát kialakítva haladhatunk tovább állampolgáraink megelégedésére.

SOÓS JÁNOS,
SZENTES